

FEKETE VINCE

Halálgyakorlatok

(A VILÁG LEGSZEBB ÉJSZAKÁJA)

Talán soha nem volt még ébren
ilyen sokáig, mint most, szilveszterkor,
mindig rohant el, menni kellett mindig,

mert tenni kell a tűzre, mert „leszakad”
a láng, mert a tyúkok, mert a víz, mert
odatette, le kell vennie, be kell zárnia
őket, mert este van, késő van már,

le kell feküdni, kihűl a ház, lehet,
hogy úgy felejtette a villanyt, várja
a nőcskét, ahogy mondani szokta,

azt a káritászos asszonykát, most kell
jönnie, elbeszélget vele, vérnyomást
mér, és ott van, ott ülnek, mint egy

ünnepen, fél óráig, s ő megkínálja
mindig valamivel, még tábla csokit
is adott neki, fekete csokit, mert

az egészséges, de most nem kell sietnie,
hajnalig ott van, jól érzi magát, mert
mikor is táncolt ő, uramisten, utoljára,

még apáttal, harminc éve, és mikor
a fiaival, mint lánykorában, úgy, olyan
átéléssel, ahogy apáttalhoz bújtam akkor,

hajnali ötig, igen, hajnali ötig, és nem
kell hazasietnie, nem kell elzárni,
odatenni, lezárni, kinyitni, betenni

semmit, a világ legszebb éjszakája ez,
soha még így nem érezte magát,
mikor, mikor, ó, sok-sok éve nem,
ez látszik az arcán is, kacag, derül,

kicsattanó öröm az egész ember,
csak amikor, két nap múlva, indulni
kell, itthonról oda, akkor zuhan

vissza abba az állapotba megint,
mert ugyanaz jön, reggeltől estig,
estétől reggelig, ugyanazok a napok,

de mégis, megsimítja az arcom, és
azt mondja halkán: ne félj, fiam, ne félj!

FEKETE VINCE (1965) Kézdivásárhely

(PLEXI)

A világ ebből az udvarból, a gyerekkorából
most hirtelen kitágul, mint faluja fölött, a hegy

tetejéről a medence, a csipkézett hegyek
láncolata, tágas lesz, veszélyes és kívánatos,

kitágul valami a múltja felé, amibe jólesően
lép most bele, mit is tehetne, bátran teszi meg

ezt a lépést, de hirtelen vissza is tántorodik,
mert azt érzi, hogy ebből a múltból kiesett,

mint egy ablakon, mint egy hatalmas emeleti
ablakon, és a parttalan időnek, látja riadtan,

jobbról is, balról is partja lett, egy jó távoli és
egy közeli partja, egy nagyon is közeli, sejthető,

ott leledzenek mindazok, akik elmentek tőle,
akik kipotyogtak ebből a múltból, arról az

emeletről, az ablakon, s az ő ideje most már,
mint egy vékony plexiüveg, egy szélvédő

pókhálós térképe, behorpadt, megrepedezett,
nem látni át rajta, nem összefüggő, és nem

illeszthető már össze egyetlen ép formává,
és kiürül minden, a medence is előtte, apró,

őszi füstök csak valahol a távolban, és hallja,
érzi, hogy kiáltozik már érte Ez a világ nagyon...

(VIDEOCHAT)

Zavartan, tanácstalanul tekinget
körbe, hol a jelenlevőkre, hol a
kisebbik fiára, a kezében levő

telefonra, nem látja még, nem
veszi ki, hogy valakik vannak
ott, csak az ismerős hangot

hallja, a másik, a távol levőét,
zavarában az asztalon álló
pohárért nyúl, felveszi, forgatja,

megszagolja, majd felnéz megint,
hallja a hangot, őt szólítja, hiszen
őt ünnepelik, a születésnapját tartják,

majd ahogy közelebb viszik a
telefont, meglátja a képernyőn
az arcot, a távol levőét,

aki most nincs itt, de mégis itt
van, itt van, velük van, a faluban,
a másik fiánál, a házukban, náluk,

a képernyő felé nyúl, mintha
meg akarná simogatni, érinteni,
és elkezdenek folyni a könnyei,

mert már nem találja élete fontos
eseményeit és fordulatait, sem
a köztük levő fonalat, valami

sűrű és álomszerű van helyette,
valami, ami, az is, szertefoszlott
az utóbbi években szinte teljesen,

a múltja egyre kevesebb és
egyre nehezebben hozzáférhető
lett és egyre értelmezhetlenebb,

közben meg ez a fiú körbehordozza
a telefont, a többieket mutatja,
akik az asztal körül üldögélnek,

az otthoniakat, az ünneplőket,
aztán a tortát, azt írja rajta, hogy
hetvenhét, mintha nem is érte volna

minden, körbe, majd vissza az
arcára, közel megy ismét a kamera,
az arcához közel, amikor a keze

elindul, felé, a képernyő felé, fogja,
magához vonja, arcához, mintha ott
lenne, vele, velük és megcsókolja...

(TÚLOLDAL)

M., M., M., M., jaj, M., M., szólongatja,
becézi, nevét ismételi, hátha életre kap,
kicsit még pofozgatja is az arcát, simogatja,
dörzsöli, püföli a hátát is finoman, M.,
mondja, M., M., még egyszer, még, még,
csak azt tudja, hogyha engedi, hogyha
nem hívja vissza, akkor menthetetlenül
elveszíti, beszél hozzá hát lelkesen,
miközben látja, hogy a feje kissé
félrebicsaklott, vonásai megnyúltak,

hideg verejték gyöngyözik a homlokán,
a karok jobbról, balról a teste mellett
lelőgnak, vizet hoz, hideg vizet, ismételteti
a nevét kitaratóan, a mellkasa alig mozdul,
érzi, látja, most két kezébe fogja az arcát,
beszél az archoz is, ide figyelj, én vagyok,
figyelj rám, azt akarom, hogy figyelj,
érted, amit mondok, hallod, kérdezi
kétségbeesetten, és kibálja a nevét
megint és megint, úgy érzi, mintha
egy szikla pereméről kapaszkodna belé,
fejjel a mély szakadékba, onnan kérlelné,
hogya segítsen a visszarugaszkodásban,
mint a némafilmekben, látja magukat,
a tátogó száját, jaj, bár csak meghallaná,
megértené, tudja, ha nem hívja, nem beszél
hozzá folyamatosan, ha nem szólongatja, akkor
átsiklik, áthúzzák oda, túl, mert legelőször
a név bomlik el, *előbb, sokkal előbb, mint a vér,
a lélegzet, a sejtek, egyebek.*